

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

DECIZIA NR. 1687

Sedința publică din data de 9 mai 2006

Președinte -

Judecători -

Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursurilor declarate de pârâtele D.G.F.P. Buzău, jud. Buzău și A.N.A.F. București-Direcția Regională Vamală Galați, ad. Galați împotriva sentinței nr. 42 din data de 23 ianuarie 2006 pronunțate de Tribunalul Buzău în contradictoriu cu reclamanta SC SRL Buzău,

Recursurile sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru.

La apelul nominal făcut în sedință publică, a răspuns intimata-reclamantă prin consilier juridic, lipsind recurente-pârâte D.G.F.P. Buzău și A.N.A.F. București-Direcția Regională Vamală Galați.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de sedință, învederându-se instanței că recursurile se află la prim termen de judecată, sunt motivate și scutite de plata taxei judiciare de timbru, iar recurentele, în cuprinsul motivelor de recurs, au solicitat judecarea cauzei în lipsă, după care,

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Intimata-reclamantă prin consilier juridic solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea sentinței recurate ca fiind legală și temeinică.

Expunând situația de fapt, arată că societatea reclamantă a importat conform declarației vamale depuse, mărfuri cu regim vamal preferențial. Ulterior organele fiscale au considerat că nu a fost făcută dovada provenienței comunitare a mărfurilor, stabilindu-se în sarcina reclamantei obligația de plată a taxelor vamale aferente, a T.V.A.-ului, a majorărilor și penalităților de întârziere.

Produsele importate îndeplineau condițiile prevăzute de Protocolul încheiat de Comunitatea Europeană și România, ratificat prin O.G.nr. 192/2000, societatea reclamantă prezentând „declarația de factură” dată de exportator.

Sușinerile organelor fiscale sunt nefondate, prezentarea în declarații pe factură, prin care să fie descrise produsele pentru a putea fi identificate, fiind singura obligație a reclamantei.

CURTEA

Asupra recursurilor de fata:

Prin sentinta nr. 42 din 23 ianuarie 2005, Tribunalul Buzau- sectia comerciala si de contencios administrativ, a admis actiunea in contencios administrativ si fiscal, formulata de SC SRL Buzaum in contradictoriu cu pârâtele Directiei Generale a Finantelor Publice Buzau si Directia Regionala Vamala Galati.

A anulat decizia nr. [] a DGFP Buzau si a actelor subsecvente a acesteia, emise de D.R.V. Galati.

Pentru a se pronunta astfel, instanta de fond a avut in vedere obiectul actiunii in contencios administrativ, prin care contestatoarea SC SRL Buzau a solicitat anularea deciziei nr. [] si a actelor constatatoare

nr. [] din aceeaasi data, precum si a procesului verbal de calcul al majorărilor de întârziere întocmite de Biroul Regional Vamal Galati.

Instanta de fond a considerat că, mărfurile importate respectiv, motoare diesel uzate, sașiuri, envelope, caroserii pentru autovehicol, roti rezervă de la exportatorul german, ar fi de origine comunitara iar vina apartine în exclusivitate exportatorului [] care a atestat conform tatea dar și autoritatii vamale care a acordat liber de vamă, derând că importul s-a desfășurat în depline conditii de legalitate, iar facilitatea vamala de reducere a taxei vamale, a fost corect stabilita initial.

In consecinta, în opinia instantei de fond, importatorul, respectiv reclamanta în mod legal și corect a primit un regim tarifar preferential la intrarea produselor în țara, potrivit protocolului referitor la definirea notuunii de produs originare și metodele de cooperare administrativa.

Instanta de fond consideră că, nu se poate considera că acest principiu să se aplice și atunci când o marfă este exceptată sau are tarif preferntial, de la taxele vamale, când declaratia vamala de import are un caracter exclusiv formal, întocmirea ei nefiind urmata de plata unei taxe, autoritatea vamala neputându-se pune la acordarea " liberului de vamă

Potrivit protocolului încheiat cu UE, se urmărește ca mărfurile intrate în țară cu regim tarifar preferential fiind vorba de un produs originar, să fie percepute și vămate cât mai operativ, prin stimularea interesului importatorilor

Recurentele instanței de fond de a achita taxele datorate și să care le-a prevăzut edictul de
 contractarea mărfurilor importate, să nu aștepte, în afara stabilită
 între timp și neogre le-a și putea evita dacă nu l-ar fi obligat
 să întocmească declarația vamală de import, iar autoritățile
 vamale au așteptat un timp eventualul control ulterior.

Impotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat
 recurs pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Buzău
 și Autoritatea Națională a Vămilor prin Direcția Regională Vamală
 Galați, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, în sensul
 art. 304 pct. 9 C.pr.civilă, motivele de recurs fiind asemănătoare
 Se arată că instanța de fond a făcut o aplicare greșită
 a legii, admitând în mod eronat acțiunea reclamantei ca fiind
 fondată.

Recurentele consideră că instanța de fond, a ignorat
 în totalitate apărările formulate de către pârâtele-recurente, dând
 o interpretare greșită disp. art. 16 titlul V din Protocolul 4
 încheiat de România cu U.R.S.S.

In acest sens, prevede năgini mărfurilor importate
 să face prin certificatul de circulație a mărfurilor EUR 1 sau cu o
 declarație pe factura dată de exportator, nota de livrare sau
 orice alt document oficial, așa dar rezultând în mod logic și
 clar, că probe se face numai cu documente de la exportator.

In acest sens, recurentele consideră că probe de
 origine a mărfurilor importate de intimată trebuia să fie chiar
 adresa de răspuns a vămii germane, singura în măsură să se pronunțe
 asupra originii comunitare a exportului efectuat, conform art.
 32 pct. 2 din P.L. 4

Organul constatator, tinând seama că declarația vamală
 este un document cu caracter juridic și nu cu caracter formal
 așa cum susține instanța de fond în mod greșit, prin care declarantul
 își asumă întreaga responsabilitate privind corectitudinea și
 exactitatea celor declarate, a calculat în mod legal și corect
 în sarcina titularului de operațiune, diferanțele de drepturi
 vamale, deoarece intimată nu beneficia de regim vamal preferențial
 pentru mărfurile importate.

Recurentele subliniază faptul că, practica administrativă
 vamală Europeană, ca și cea românească, demonstrează faptul
 că la momentul liberării declarației de origine, se efectuează un
 control formal, controlul de fond fiind controlul ulterior.

Recurentele instanței de fond de a achita taxele datorate și să care le-a prevăzut edictul de
 contractarea mărfurilor importate, să nu aștepte, în afara stabilită
 între timp și neogre le-a și putea evita dacă nu l-ar fi obligat
 să întocmească declarația vamală de import, iar autoritățile
 vamale au așteptat un timp eventualul control ulterior.

Recurentele insistă pe faptul că, Autoritatea Vamală Română are dreptul conf. art. 61 aline. 1 din Legea 141/1997, privind Codul Vamale al României, ea, într-o perioadă de 5 ani de la începerea liberării de vamă, să afecțeze controlul vamal ulterior al operațiilor de comerț exterior, deoarece în acest caz nu se poate face la intrarea mărfii în țară, în sensul contrar transportările s-ar bloca în vamă, ceea ce este inadmisibil.

În acest context, până când nu se primea răspunsul autorității vamale competente, Autoritatea Vamală Română nu putea să procedeze la încasarea diferențelor de taxe vamale, notiunea de produs originar, în sensul prev. P. 4 reprezentând un statut acordat bunurilor și nu o caracteristică fizică sau tehnică, ce ar fi putut fi, evidențiată la momentul prezentării în vamă sau la un eventual control fizic.

Ca atare, se solicită de către fiecare recurentă, admiterea recursului, așa cum a fost formulat, modificarea sentinței atacate și respingerea acțiunii reclamantei intimată, solicitând judecarea cauzei și în lipsa conform art. 242 alin. 2 C.p.r.civilă.

Analizând sentința atacată, prin prisma motivelor de recurs, în raport cu legislația incidentă în cauză, precum și probele avute în vedere de instanța de fond, se constată că recursurile sunt întemeiate pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a făcut o aplicare greșită a legii admitând în mod eronat acțiunea reclamantei intimată, în sensul art. 304 pct. 9 C.p.r.civilă.

În acest sens, instanța de fond a constatat în mod greșit că bunurile importate de reclamanta intimată sunt de proveniență originară din cadrul Comunității Europene, fără a se ține cont de disp. art. 16 titlul V din Protocolul 4, unde se arată că dovada originii mărfurilor importate se face, fie prin certificat de circulație a mărfurilor EUR și/sau cunoașterea declarată pe factura dată de exportator, nota de livrare sau orice alt document comercial.

Ca atare, în conf. cu prev. art. 27 alin. 1 din Protocolul 4 România - UE, declarația pe factura, este un document probatoriu, al caracterului originar comunitar al produselor importate.

În consecință, rezultă în mod logic, că proba că numai cu documente de la exportator și nu așa cum a reținut instanța de fond, în mod greșit instanța de fond.

Trebuie observat faptul că proba o constituie chiar adresa de răspuns a vamii germane, singura în măsură să

se pronunțe asupra originirii comunitare a importului în România conform art. 32 pct. 3 din Protocolul 4.

Așadar, declarația pe factură, este un document cerut "ad probationem" și are condiții de eliberare cerute "ad validitatem", pentru acordarea facilităților vamale.

În acest sens, sarcina de a dovedi valabilitatea acestora revine reclamantei-intimate, care nu a reușit acest lucru, iar instanța de judecată a apreciat în mod eronat aceste lucruri.

Trebuie subliniat faptul că, tratamentul tarifar preferențial poate fi acordat și ulterior operațiunii de vămuire a mărfurilor la import, la cererea justificată a importatorului, iar declarația vamală este un document cu caracter juridic, respectiv cu efecte juridice și nu un caracter formal, așa cum în mod greșit a susținut instanța de fond. Prin declarația vamală, declarantul își asumă întreaga responsabilitate privind corectitudinea și exactitatea celor declarate, ținând seama de prev. art.40 din HG nr. 1117/2001, rap la art. 3 lit. t din Codul vamal.

Autoritatea vamală are dreptul de a verifica și controla ulterior, documentațiile vamale în amănunt, respectiv art.61 alin. 1 din Legea 141/1997 privind Codul vamal, arată că, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, poate efectua controale vamale ulterioare, al operațiunilor de comerț exterior.

Notiunea de liber de vamă, nu înseamnă că nu mai ai obligații fiscale, în cazul în care după o verificare amănunțită ulterioară se descoperă nereguli, cu privire la caracterul originar al mărfurilor importate și cărora li s-a acordat din eroare facilități vamale.

În acest sens, verificarea dovezilor de origine este un proces complex și de durată și nu se poate face pe moment, odată cu controlul primar al mărfurilor la intrarea în țară.

Ceea ce nu a sesizat instanța de fond, rezidă în faptul că până când nu se primea răspunsul autorității vamale competente, Autoritatea vamală nu putea să procedeze la încesarea diferențelor de taxe vamale, notiunea de produs originar în sensul prev. P. 4 reprezintă un statut acordat bunurilor și nu o caracteristică fizică tehnică ce ar fi putut fi observată la momentul prezent în cazul unui eventual control fiziv al mărfurilor importate.

Având în vedere cele arătate mai sus, urmează a se respinge cererea de revocare a deciziei de admitere în procedură de conciliere a ambelor recursuri, ceea ce va determina în baza art. 312 pct.9 rap. la art. 312 alin.2 C.pr.civila. modificat

în tot a sentinței atacate, iar pe fond prin reaprecierea probelor,
și interpretarea juridică a textelor de lege incidentă în cauză,
să se constate netemeinicia acțiunii în contencios administrativ
fiscal a reclamantei-intimate care va fi respinsă.

Văzând că recurantele sunt scutite de plata taxai de
timbru în recurs.

PENTRU ACESTE MOTIVE

IN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursurile formulate de Autoritatea Nationala
a Vămilor prin Directia Regionala Vama Galati și Directia
Generală a Finantelor Publice Buzau împotriva sentinței civile nr.
42 din 23 ianuarie 2006 pronunțată de Tribunalul Buzau-secția comerț
în contradictoriu cu intimata-reclamanta SC SRL

Modifică în tot sentința atacată și pe fond respinge
ca nr întemeiată acțiunea în contencios administrativ fiscal, formu-
lata de intimata reclamanta SC SRL

Irevocabila.

Pronunțata în ședința publică azi 9 mai 2006

PREȘEDINTE,

JUDECATORI,

Grefier,

red. TN/HV

2 ex/2

Buzau